

Михаил Лъкатник

Щом повярваш на патока,
ще потънеш надълбоко

В ранно утро, в ранен час хвърли дядо сребровлас от стопанския обор две каруци конски тор. Торът дигна топла пара от земята до небето. Дядото си сви цигара и подкара в тръс конете.

Глупавият бял паток към рекичката пристъпи, малко да се поизкъпе. Парата като съзря, на брега глупакът спря и извика с глас висок:

– Па-па-па! Гори земята! Бягайте далече, братя!

И от страх се разтрепери и крилата си разпери.

Прелетя за миг реката. Спря до Петльо край върбата.

– Чакай, жълтоклюно пате! Де тъй бягаш през реката?

– Бягай с мене, бягай, брате! Бягай, че гори земята!

Петльо цял се разтрепери, в миг крила и той разпери. Само с дватри бързи скока хукна смело след патока. Бяга белият паток, бяга петльо кривоок, бягат двамата другари – спря ги старото магаре:

– Чакайте! Къде тъй, братя?

– Бягай, че гори земята!

Марко цял се разтрепери и от страх уши напери.

Бяга белият паток, бяга петльо кривоок, бяга старото магаре – бягат тримата другари.

Някъде навън от село път препречи им козелът:

– Чакайте! Къде тъй, братя?

– Бягай, че гори земята!

Хукна и козелът с тях, скриха се във облак прах. Тичат, бягат през полята – спря ги заекът в гората:

– Хей, поспрете! Где тъй, братя?

– Бягай, брат! Гори земята!

Заекът изгуби ум – полетя като куршум.

Бяга белият паток, бяга петльо кривоок, бяга зайо скок-подскок, бяга козльо виторог, бяга старото магаре. Кой петимата другари би могъл да изпревари? Ех, иди, че ги гони през гори и планини!

Покрай блатото дълбоко спря за мъничко патокът. Гледа своите другари как летят в надпревара. Гледа, че след тях дими – прах се дига на вълни.

– Па-па-па! Дано не спрат! Всичките ще изгорят!

И във блатото дълбоко смело хвърли се патокът. Скочи петльо кривоок, скочи зайо скок-подскок, скочи козльо виторог, скочи старото магаре. И додето се запрат, и додето разберат, нейде близо към средата ги погълна в миг водата.

Само белият паток изненадан се учуди:

– Виж ги ти! Та те са луди! Хич не знаели да плават! Пада им се! Да

се давят!...

Рече щъркът дългокрак:

– Като вярват на глупак, като вярват на патока, пада им се! Трак-трак-трак! Да се давят надълбоко!

КРАЙ

© Михаил Лъкатник

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издаелство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9162>]